

VIURE LA VELOCITAT

Toni Landau és un atleta que practica els 110 metres tanques i que té possibilitats olímpiques. El vam agafar un dia al vol, per casualitat, i des d'aleshores ha avançat a velocitats supersòniques. Té una meta al davant que modifica gradualment, a mesura que guanya terreny. Són 21 anys i un currículum esportiu que configuren una de les nostres promeses per als pròxims Jocs Olímpics.

Quins passos has donat per arribar on ets?

—Jo vaig començar com quasi tothom, per casualitat. Quan estava a l'Escola Sant Felip Neri vaig escollir l'atletisme perquè era un esport que no havia fet mai. Al principi hi anava un dia a la setmana, no tenia idea de res. Quan estava acabant el segon curs de BUP el meu professor d'atletisme, Ricard Vila, que ara és el meu entrenador, em va veure passar unes tanques i em va proposar d'anar als campionats de Catalunya juvenils. Sense entrenar vaig arribar a la final. L'any següent vaig entrenar més i a partir d'aquí vaig anar situant-me cada vegada millor fins que el 86 vaig quedar segon d'Espanya absolut. I el febrer d'aquest any sub-campió d'Espanya de 60 metres tanques en pista coberta. Tot ha passat en tres anys, com pots veure i tot ha anat molt de cop i volta.

—Durant aquest temps d'on has rebut més ajuda i amb quines dificultats t'has trobat?

—La veritat és que com que en el meu cas ha anat tot tan ràpid, no puc dir que m'hagi trobat moltes traves. Hi ha gent que no ha tingut aquesta sort.

—Però ara que ja estàs ficat en aquest món quines deficiències trobes, perquè per exemple, a Espanya, de moment no existeixen centres d'alt rendiment?

Això és totalment cert. Els centres d'alt rendiment són necessaris, però també altres coses. Una ciutat com Barcelona que, potencialment, té quantitat d'atletes, només té un estadi públic, el Serrahima, i després hi ha l'universitari, on és molt més difícil d'entrar. La gent, a Espanya, si arriba a dalt és per casualitat. A Catalunya és supertrist, perquè no tenim pista coberta i si alguna vegada s'ha hagut de fer algun campionat, s'ha hagut d'anar a Saragossa. Ara fa dos anys que no es fa.

Els nens i joves que no tenen una bona situació econòmica, tenen més problemes?

—Sí. I en un esport com l'atletisme encara, perquè total, només es necessiten unes sabatilles, però en altres...

—És necessari sortir a l'estranger per preparar-se bé?

—La gent, aquí, ha d'espavilar-se com pot.

Nosaltres ens hem de pagar de la nostra butxaca uns gimnàstics per poder anar a fer pesos bé, perquè aquests tipus d'instal·lacions aquí, pràcticament, no existeixen i el dia que plou, com que no tenim pista coberta, t'has de quedar a casa. Pel que fa a la medicina esportiva, ara comença a anar millor, però també els pobres tenen unes instal·lacions molt desfasades. De vegades veus fotografies d'on entrenen els europeus i notes molta diferència. Els esforços que es fan, a més d'anar encaminats a millorar els esportistes que ja prometen, s'haurien de fer també perquè sortis més gent, i de vegades tens la sensació que no és així. No arriben a crear una escola de tanques, als entrenadors que estan intentant aprendre alguna cosa, no se'ls diu res i, normalment, l'entrenador que descobreix l'esportista deixa d'existir després. No hi ha prospecció a les escoles. A mi, ara, està a punt d'arribar-me una beca

d'ajuda com a possible olímpic. Hi ha la idea d'ajudar-nos d'alguna manera, però devem ser quatre gats.

Al marge d'això, creus que haurieu de tenir uns altres tipus d'avantatges que no teniu?

—Sí, quan un esportista espanyol surt a competir en un campionat, sent la responsabilitat a sobre, perquè normalment va sol, és l'únic representant del seu país, i això produeix molt neguit. L'atleta, el que necessita, pràcticament, són petites motivacions. L'econòmica, està claríssim que interessa tothom, però per entrenar al màxim necessites saber que darrera teu, fins que et retiris, se't dona suport. Moltes vegades es perd gent que podria ser bona perquè no s'arrisquen a lapidar el seu futur. En el moment que ho deixen no poden saber si seran bons. A fora, als que tenen unes mínimes possibilitats d'arribar a ser bons, se'ls donen, al principi, totes les facilitats

Toni Lanou i el seu entrenador Ricard Vila fent exercicis d'elasticitat.

